

Tùy Bút
Chủ đề: Biệt Cách Nhảy Dù/LLDB
Tác giả: Út Bạch Lan

ĐẠI ĐỘI 3 – TĐ 81 BIỆT CÁCH NHẢY DÙ LLDB

Lời giới thiệu: Đại úy Nhảy Dù **Trương Văn Út** (biệt danh “Út Bạch Lan”) tốt nghiệp **Khóa 22 SQVB/ĐL**. Đời binh nghiệp của ông bắt đầu từ cấp bậc thiếu úy với chức vụ Trung đội trưởng Trung đội súng nặng tại Đại Đội 3/Tiểu Đoàn 81 Biệt Cách Nhảy Dù/LLDBVN. Sau này ông được thăng cấp trung úy và được đề cử làm Đại đội trưởng Đại Đội 5/TĐ81 BCND/LLDB. Về sau, LLDBVN giải tán, ĐĐ5 do ông chỉ huy được sáp nhập vào **SĐND/QLVNCH** và là tiền thân của **Đại Đội 2 Trinh Sát Nhảy Dù** được đặt dưới quyền chỉ huy của **Lữ Đoàn II Nhảy Dù**. Kính mời quý vị theo dõi bài viết sau đây của ông. Trân trọng. –bkt.

Chiếc xe Jeep láng bóng của Phòng Tổng Quản Trị Bộ TL LLDB vừa đậu lại bên các bậc tam cấp của Bộ CH TĐ 91BCND, ba chúng tôi, ba tân thiếu úy (Khóa 22 VB ĐL) bước xuống xe thì một đại úy đã đứng sẵn chờ đón chúng Tôi. Ông bước tới chào và bắt tay chúng Tôi:

– Tôi là Đại úy Nguyễn quang Vinh Tiểu Đoàn Phó, khóa 14 Đà Lạt, các anh vào đây, thiếu tá đang chờ.

Chúng Tôi bước vào văn phòng làm việc của vị Tiểu Đoàn Trưởng, văn phòng rất đơn sơ, phía sau bàn làm việc là cây cờ của Binh Chủng LLDB VN và hiệu kỳ TĐ 91 BCND, với năm ba ghê sắt kê sát hai bên tường. Ba chúng tôi đồng loạt chào tay và đứng thẳng người, cầm gậy ba ngăn đúng quân cách, Ông đứng lên, tay xếp lại hồ sơ quân bạ của chúng tôi đang có sẵn trước mặt, đi vòng qua bàn làm việc nghiêm nghị chào lại chúng tôi và nói:

– Thôi, bỏ tay xuống đi. Ngồi xuống đây... ngồi xuống. Các Anh khóa 22 hả? Tên tôi là Lê như Tú, khóa 11, còn đây là anh Vinh, khóa 14. Chúng Tôi rất vui mừng khi nhận công điện của Bộ TL báo cho biết các anh sẽ được bổ nhiệm về đây, mặc dù đích thân tôi đã xin trước sáu (6) người nhưng chỉ được có ba (3), thôi như vậy cũng mừng lắm rồi.

Hôm nay là ngày 22 Tết, đơn vị đang nghỉ dưỡng quân, và tôi được biết chắc chắn chúng ta sẽ được ăn Tết ở hậu cứ vì lệnh ngưng bắn sẽ từ 12:00 giờ trưa ngày 30 Tết cho đến 12:00g trưa ngày mùng 3 Tết.

Ông vẫn
như
rồi
Bộ

ngồi bên cạnh chúng tôi trên cái ghế sắt cũ kỹ rỉ sét, Ông nửa tâm sự, nửa như trình bày một số vấn đề liên quan tới đơn vị, dẫn chúng tôi qua các phòng bên cạnh giới thiệu các ban của CHTĐ, đi một vòng doanh trại chỉ dẫn... đây là ĐĐ3, ĐĐ4, ĐĐ5, và ĐĐ6 đang thành lập, còn ĐĐ1, ĐĐ2 thì ở bên trại Nguyễn Văn Tân (trại Đàng Vân cũ) cùng với TTHL HQ Delta. Hai chiếc xe jeep của ĐĐ1 và ĐĐ2 để đưa hai tân Thiếu úy Đặng thiện Chân và Huỳnh kim Tiền về đơn vị, còn tôi thì theo Trung úy Nguyễn đăng Lâu trình diện Trung úy Trần hoạt Thành (ĐĐT–ĐĐ3). doanh trại nằm sát bên hông bộ CHTĐ, đối diện cuối phi đạo phi trường Nha Trang.

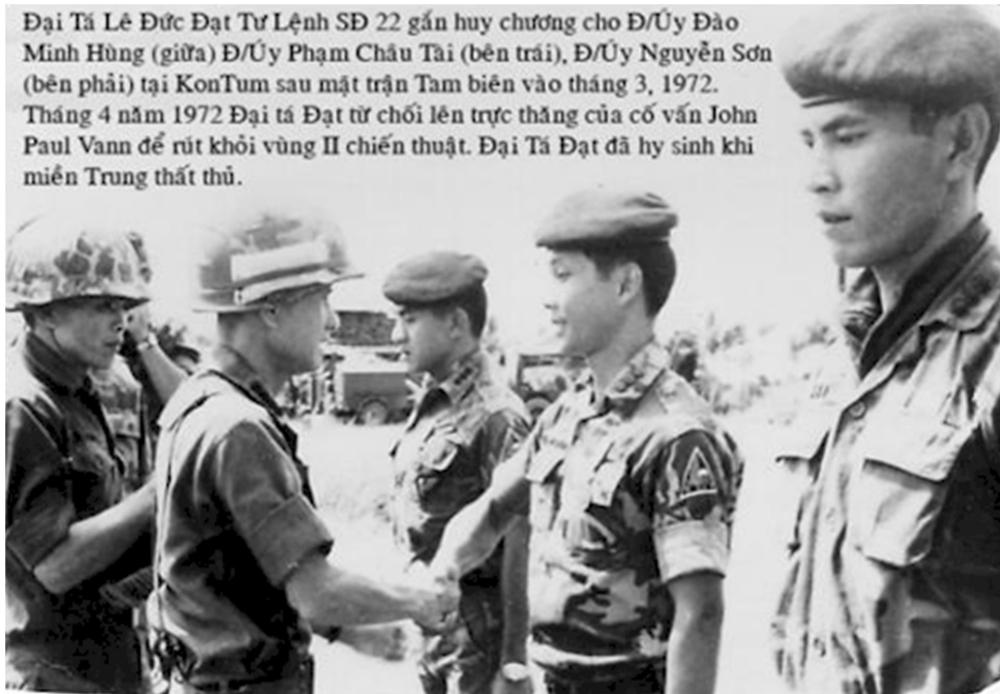
Giữa tôi và Anh NĐ Lâu (K/21 ĐL) chẳng xa lạ gì, khi còn trong trường anh là SVSQ Cán Bộ Ban 5 của LD và cũng là Trưởng Ban Phát Thanh của trường. Tôi cảm thấy phấn chấn hết sức vì mới ra trường về một đơn vị mà có nhiều đàn anh “Niên Trưởng” chăm lo rồi, vì hơn ai hết chúng tôi hiểu và biết thế nào là tình đồng môn xuất thân từ một trường mẹ (VBĐL). Sau khi trình diện Trung úy Thành (Khóa 11TĐ), Anh Lâu dẫn tôi xuống doanh trại, giới thiệu các sĩ quan Trung Đội Trưởng... Thiếu úy Dương thiên Ngô, La lưu Ý, Nguyễn anh Phong, Nguyễn khoát Hải, Đinh văn tiến Hùng, rồi tới các Hạ sĩ quan mà anh Lâu kể tai nói nhỏ với tôi “đây là mấy ông thần nước mặn bán trời không mời thiên lôi”, Ba Búng, Thạch Sương, Thạch Ri, Kim Sua, Kim Chơi. Buổi chiều ngày hôm đó, Thượng sĩ Mười thường vụ mời tôi ra nhà trại gia binh nằm phía sau BCH ăn bữa cơm tối với những đồng đội tác chiến đầu tiên trong đời binh nghiệp của tôi. Với những Ông Thần vừa kể trên, với hai chai black and white, với mấy đĩa lòng heo chấm mắm tôm, Tôi quắc cần câu, gần như bất tri hà sự, Ba Búng Thạch Sương cũng Tôi về doanh trại nửa đêm về sáng. Ngày hôm sau, anh Lâu hỏi:

– Hôm qua có vui với tụi nó không?

– Dạ vui, nhưng suýt bỏ mạng.

– Anh bị tụi nó thử lửa đó, nhập gia tùy tục, nhưng phải nhớ nhập giang phải tùy khúc, vì vậy cái ĐĐ này mang tiếng là “Quậy” nhất của TĐ và cũng mang tên là ĐĐ bị đày đó. Sáng nay Trung úy Thành và tôi được báo cáo đầy đủ bữa tiệc lòng heo đêm hôm qua, tụi tôi vui lắm cứ cười hả hả, và yên tâm với cái phong cách giang hồ hảo hán của anh có thể khắc phục tụi nó dễ dàng, vì trước đây có nhiều SQ chịu không nổi phải xin thuyên chuyển vì bị chê là cù lùn, hách dịch mà lại nhất như thỏ, thượng đội hạ đạp.

À! Thì ra thế, vô tình tôi đã có một “Anh Dũng Bội Tử” (không phải Tinh à ghen), đêm hôm qua, vì làm bộ ra vẻ cái bộ mặt ngầu ngầu, mắt liếc qua liếc lại nói ít nghe nhiều, mỗi lần nghe Zô, Zô là nốc cạn ly cho đến khi hai Ông hạ sĩ nhất công về trại.

Theo lệnh ngưng bắn, đơn vị được xả trại đón giao thừa Tết Mậu Thân, anh Lâu rủ tôi về nhà anh ăn bữa cơm cuối năm với gia đình, Ông bà cụ thân sinh và cô em gái, hình như có mặt của Đ. V. T. Hùng, sau bữa cơm, anh cho tôi mượn chiếc xe Vespa của anh rong chơi thành phố, chẳng có thân nhân, chẳng có bạn bè thân thích, về lại doanh trại thì chỉ loe ngoe chục binh sĩ độc thân, tôi ghé cư xá Tổng Hành Dinh tán gẫu với mấy cô Nữ Trợ tá Xã Hội của BTL. Hầu hết họ đã đi phép, chỉ có Trung sĩ NTTXH còn ở lại là Ngô túy Lan, cô yêu cầu tôi chở ra Chợ Đầm mua ít hoa quả về đón giao thừa, chợ chiều ba mươi Tết vắng tanh, nhưng lòng sục cũng kiếm được một bó hoa mẫu đơn và một trái dưa hấu, vài hộp mứt cho có lệ. Hai tâm hồn cô đơn xa quê hương nhớ Mẹ Hiền, đốt vài nén nhang, ngồi trước hiên chờ tiếng pháo giao thừa trong tĩnh lặng, không lời. Tôi từ già, định trở về trại, Cô nói:

– Thiếu úy, nghỉ ở đây đi, nằm trên giường của chị Bé Tư nè (Bé Tư là Trưởng Phòng XH–BTL), ngày mai tôi nhờ Thiếu úy chở đi Tháp Bà xin xăm.

Tôi ngần ngừ không trả lời, vẫn ngồi trên cái ghế thấp trước hiên nhà. Chà năm nay dân Nha Trang ăn Tết lớn, hai giờ sáng mà tiếng pháo vẫn còn đi đùng khắp nơi. Cô kéo chiếc ghế xích lại gần nhẹ ngã đầu vào vai Tôi, mắt vẫn đắm chiêu lên bầu trời đầy ánh sáng hỏa châu. Một chiếc L19 bay lượn vòng vòng thả trái sáng, và tiếng loa phóng thanh từ trên đó vọng xuống:

“Tất cả các quân nhân đồn trú thuộc Quân Trấn Nha Trang, bằng mọi phương tiện phải trình diện đơn vị ngay tức khắc, và cũng ngay lúc này lệnh giới nghiêm được ban hành toàn Thị Xã Nha Trang đến khi có lệnh mới”.

– Thiếu úy, cái gì vậy? Túy Lan hỏi Tôi.

– Tôi không biết, lệnh phải trở về trình diện ngay tức khắc cũng với lệnh giới nghiêm, chờ chút xem sao.

Loa phóng thanh từ chiếc L19 vẫn lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, tiếng pháo nổ vẫn đông tây nam bắc đi đùng, thoi như vậy là có biến rồi, từ cư xá này đến BTL chỉ khoảng 500 mét, Tôi bất chấp lệnh giới nghiêm nói với Túy Lan:

– Tôi phải đi ngay.

– Thiếu úy chờ chút.

Cô vội vã thay đồ, nhảy lên sau chiếc Vespa đang nổ máy, phóng về BTL.

Việt Cộng đã tấn công toàn thể thị xã Nha Trang đúng vào lúc giao thừa. Tình hình an ninh của thị xã đang đặt trong tình trạng khẩn cấp, ngay cả Thiếu tướng Đoàn Văn Quảng, Tư Lệnh LLDB, kiêm Quân Trấn Trưởng cũng chưa biết chắc những gì đang xảy ra, chỉ biết VC đang tấn công Nha Trang. Tôi phải đợi đến 5 giờ sáng, một xe GMC đưa khoảng vài chục người về TĐ91BCND.

Nhảy xuống xe, chạy vội về ĐĐ. Thượng sĩ Mười Thường Vụ đưa cho Tôi cái áo giáp, khẩu súng Colt45 và khẩu Carbin M2 bá xếp, giọng mất bình tĩnh lẫn hốt hoảng:

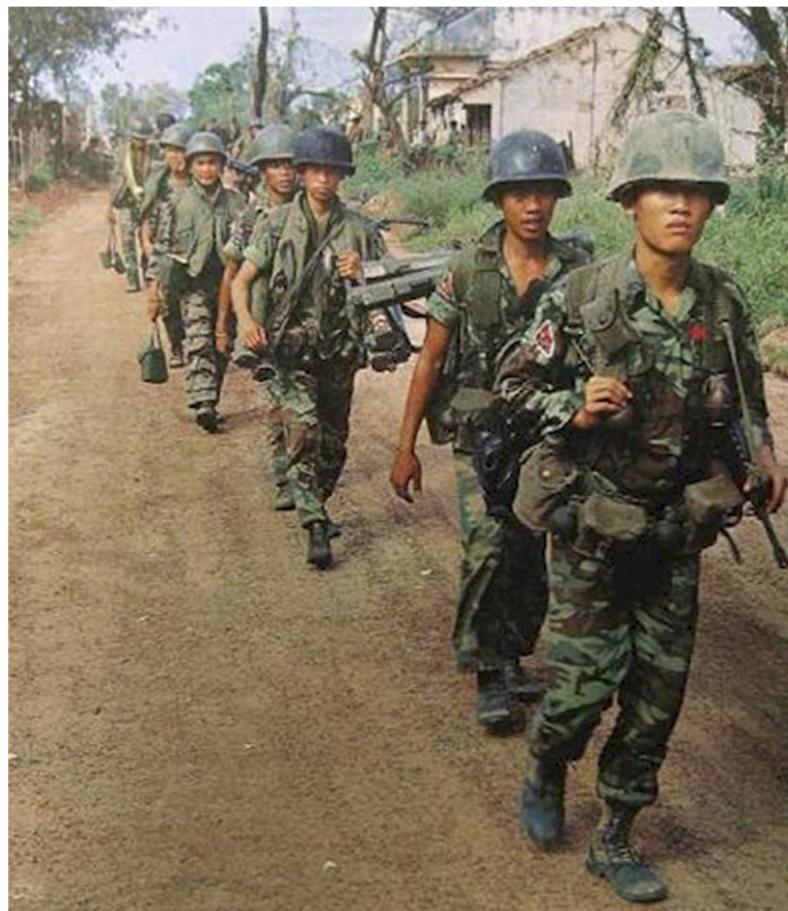
– Thiếu tá Tú TĐT, Trung úy Tùng ĐĐT ĐĐ4 đã tử trận, Trung úy Thành ĐĐT của mình bị thương nặng, đã được đưa vào bệnh viện Nguyễn Huệ. Trung úy Lâu vừa rời khỏi đây chừng nửa giờ, thiếu úy lên xe cùng với mấy anh em, đường Duy Tân an ninh, không nguy hiểm, cứ chạy thẳng đến Dinh Tỉnh Trưởng Khánh Hòa thì gặp Trung úy Lâu ở đó. Nhớ lời tôi dặn, tìm Ba Búng, Thạch Sương, Kim Chơi và ở bên cạnh tụi nó, đừng nổi máu anh hùng rơm mà bỏ mạng.

Tôi bàng hoàng muốn rơi nước mắt, vừa tốt nghiệp thiếu úy Đà Lạt với bao lý tưởng nào là Danh Dự, Trách Nhiệm, Tổ Quốc, Quốc Gia, Dân Tộc, bây giờ đang đứng trước hoàn cảnh này hình như tôi quên hết những gì được thụ huấn trong quân trường. Chỉ có vâng lời người thượng sĩ già lớn tuổi hơn mình, đã bao nhiêu năm ngụp lặn trong chiến tranh. Bất chợt tôi choàng tay ôm TS Mười xiết thật chặt rồi lên xe. 6:30 giờ sáng ngày mừng một Tết, cuối cùng tôi tìm gặp Bộ CH TĐ và anh Lâu ở phía sau bên cạnh bờ tường của Dinh Tỉnh Trưởng Nha Trang.

– Anh lách qua bên phải gặp Trung Đội 1 và 2 bên đó, nên cẩn thận, chết và bị thương nhiều lắm rồi, bảo thằng HSN Bảo đưa cái máy PRC25 cho anh, anh mang nó vào lưng và liên lạc trực tiếp với tôi.

Tôi lom khom chạy sau bờ tường gặp ngay cái nhóm mặc dịch lòng heo và black and white, đang nốc rượu đế từ cái bi đông chuyển tay, Kim Chơi nhào người đập tôi một cái ngã nhào xuống đất, bên trái là hai chiếc thiết vận xa đang hụ máy sắp sửa ủa hàng rào tấn công vào Bộ Chỉ Huy Tiếp Vận 5. Kim Chơi cười cười, Kim Sua nói:

– Cha nội, lúc này là phải bò, phải trườn, cứ tưởng đang đi dạo phố thì đi đòi nhà ma đó cha nội.

Hai chiếc thiết vận xa vượt hàng rào... Oành, oành, oành... một chiếc bị lãnh một trái B40 còi số de, ủa sập bờ tường cán lên cả BCH TĐ, Đại úy Nguyễn Quang Vinh TĐP giập xương sống tử thương khẩn cấp, anh Lâu lòm còm bò lê bò lét hồn phi phách tán. Oành, oành, oành... Tôi cảm thấy tay trái tê buốt, nhìn qua thấy máu tuôn xối xả cả cánh tay trái. Ba Búng nóng mặt “ĐM chơi luôn” hai tay ôm cây Đại liên 30 không có còng nhào lên, cái Bang trại gia binh cùng nhào theo. Ôi! Nó tuyệt vời làm sao, như đang xem phim đổ bộ bờ biển Normandi. Tám chàng lính Miên, lính Nùng, lính Thượng... lom khom chạy nước rút bám được chân tường phía trước của Bộ Chỉ Huy TV5, Kim Chơi vói tay quăng

một trái lựu đạn qua một lỗ hồng của khung cửa sổ, trái thứ hai, trái thứ ba... Thạch Sương ngồi xuống, Kim Chối nhảy đứng thẳng lên vai Thạch Sương, Sương đứng dậy, Kim Chối nhảy qua cửa sổ vào phòng, cứ thế Tám cảm tử quân “điếc không sợ súng” dưới quyền chỉ huy của Trung sĩ nhất Nguyễn Văn Thành đã lọt vào bên trong chớp nhoáng không cần đợi lệnh, không khác chi các toán Navy Seal hay Delta Force của Mỹ.

Trung sĩ Nhất Tiên (y tá) đang băng bó vết thương ở cùi chỏ trái của tôi thì Trung úy Lâu cũng vừa “bò” sang, dưới cây thương liên vẫn còn giòn dẽ trên các cửa sổ lầu hai. Anh ra lệnh:

– Trung sĩ Tiên, đưa Thiếu úy Út ra phía sau và tản thương ngay.

Hai năm trong trường VB, chỉ tập trận giả, bắn súng giả, địch bạn cũng giả, về đơn vị chỉ vồn vẹn 5 ngày, chưa có chức vụ gì dù là Tiểu đội trưởng, tôi ngờ ngờ ngáo ngáo loay hoay không biết làm gì khi những tay súng lý lợm cự phách chung quanh mình oánh giặc như giỡn chơi. Họ thanh toán mục tiêu không cần đợi lệnh, họ vào màng lưới đạn pháo không cần hô tiếng xung phong, vai sát vai họ tự giải quyết những tình huống sinh tử cho chính họ. Họ những HSQ, BS đã cùng tôi nhậu lòng heo với black and white vài ngày hôm trước ở trại gia binh.

Thị xã Nha Trang và các vùng lân cận đã được giải toả hoàn toàn trong khoảng thời gian hai ngày tôi nằm ở Bệnh Xá THD/LLDB. Theo dõi tin tức hằng ngày, các tỉnh thành khắp nơi cũng tình trạng tương tự, quân đội Mỹ có lệnh án binh bất động không can thiệp. Trở về trình diện ĐĐ, Trung úy Lâu giờ là Quyền ĐĐT/ĐĐ3, Đại úy Woòng A Sĩ ĐĐT/ĐĐ4, Đại úy Khánh Cao Bồi Quyền TĐT.

Trong phòng thuyết trình hành quân, Trung úy Lâu ban lệnh:

– Bây giờ là 9 giờ, chúng ta chỉ còn hai tiếng đồng hồ nữa để ra phi trường, chuẩn bị 3 ngày ăn (ration C), đi đâu và làm gì sẽ có lệnh sau. Thiếu úy Út giữ chức vụ Trung Đội Trưởng Trung Đội Súng nặng kể từ giờ phút này. Thôi các anh về lo cho Trung Đội đi.

Vì quân đội Mỹ chưa có lệnh tham chiến, cho nên chúng tôi nhảy bằng CH34 của Phi Đoàn 215 VN... Mật Khu Đồng Bò nằm phía Bắc thành phố Nha Trang chừng chục cây số. Xa nữa là khu vực trách nhiệm của Sư Đoàn Mạnh Hồ Đại Hàn. Ba ngày hai đêm xâm nhập như đi cắm trại, chẳng có gì phải kể, có điều tôi có dịp làm thân quen và biết được binh lính của đơn vị. Kim Súa sử dụng súng cối bằng đầu gối, Ba Búng, Thạch Sương sử dụng đại liên 30 không cần cang, Y Khương hai tay sử dụng Garant M1 phóng lựu một cách chính xác (lúc này TĐ 91 BCND chưa được trang bị M60, M16, M79).

Cuối tháng 2/1968. Trung úy Huỳnh Văn Thanh thay thế Trung úy N. Đ. Lâu, Thiếu tá Trần Phương Quế TĐT.

Trung Tâm Hành Quân Delta, TĐ 91BCND (chỉ có 3 ĐĐ... 1, 3 và 5) cùng phi đoàn trực thăng 281 không số, không cờ, không huy hiệu của Hoa Kỳ được không vận ra Phú Bài (Huế). Hành Quân Delta 35, trong khi thành phố Huế đang dần dần phục hồi. Ổn định căn cứ hành quân đã chiến xong, ba (3) ĐĐ được phi đoàn 281 trực thăng vận vào ngay thung lũng Ashau, A Lưới. Tính ra kể từ ngày ra trường, đây mới đúng nghĩa là cuộc hành quân của 91BCNDLLĐB. Ngồi trên trực thăng UH1B, trước sau là một hàng dài tôi không biết bao nhiêu chiếc nữa, bên hông trái phải là 4 chiếc Cobra lượn tới lượn lui, tự dung tôi nhớ đến bài hát “giữa đoàn hùng binh có anh đi hàng đầu...” và một niềm kiêu hãnh vô hình đang dâng trào lên lồng ngực, bất giác tôi choàng tay ôm vai Ba Búng đang ôm chặt khẩu đại liên 30 không càng.

Bãi đáp là một yên ngựa thoải thoải, sắp xếp đội hình, ĐĐ từng bước dọ dẫm tiến lên ngọn đồi trước mặt, ĐĐ1, và ĐĐ5 được đổ xuống khoảng 15 phút sau đó. Vì là Trung Đội Trưởng súng nặng tôi đi bên cạnh Trung úy ĐĐT H. V. Thanh, ba trung đội kia, một quân, một tả quân, một hữu quân.

Ầm... Ầm... Ầm, Bằng... Bằng... Bằng. Cây lá cành đồ ập xuống đầu chúng tôi như cơn bão táp với sức gió 150 dặm một giờ. Trung úy Thanh ngã quỵ với đôi mắt trợn trừng, Y tá Tiên nhào tới đỡ anh nằm xuống, lính quỳnh mở hộp cứu thương, một viên đạn AK đã vào trúng ngay tim của Anh. Kim Sua vát khẩu súng cối 60ly nhào tới ôm tôi, cả hai lẫn cù trên mặt đất cùng lúc tôi nghe một tiếng oầm trước mặt. Đã quá trễ, ngực trái của tôi ướt đầm máu, thấm ra ngoài cả giáp. Y tá Tiên bò qua thấy cặp mắt tôi lơ đờ, sờ ngực tôi, anh bỗng òa khóc, tôi dần dần thiếp đi không còn biết gì nữa.

Tôi không biết bao lâu, nhưng khi tỉnh dậy, tôi đang nằm ở bệnh viện 3 của Hoa Kỳ Phú Bài, Bác sĩ Mỹ qua thông dịch viên cho tôi biết, tôi một trái beta vào ngực, nhưng may nhờ cái áo giáp nên miếng không được, bác sĩ đã gấp ra hết chỉ còn một mảnh nhỏ ở ngay đầu nắm vú bên trái không nên mổ vì sẽ chạm hệ thống thần kinh nguy hiểm, vài ngày sau đó được đưa về bệnh viện Duy Tân Đà Nẵng. Nhập viện, bố khí Thiếu úy Nguyễn Hiền nằm bên cạnh với cái chân trái treo tòn teng trên giá cuối giường.

Vài ngày sau đó, phái đoàn Phòng Xã Hội BTL-LLĐB đến thăm, trong đó có Trung sĩ Túy Lan. Cô ở lại bệnh viện hai ngày trực tiếp chăm sóc cho tôi và kể:

– Thiếu úy biết không, khi nghe tin ĐĐT/ĐĐ3 và Thiếu Út tử trận, TĐ thiệt hại nặng, Túy Lan điếng người, gọi điện thoại lung tung, mấy ngày sau mới biết tin chính xác. Trung úy Thanh được đưa ra Đệ Thất Hạm Đội, mổ khẩn cấp để lấy viên đạn AK (vì vậy sau này mới có tên là Thanh AK), tình trạng khả quan, còn thiếu úy được đưa về Đà

Nặng, tổn thất của ĐĐ rất nặng, 12 chết, 27 bị thương nặng nhẹ, may là TĐ được bốc ra ngay, nếu không thì chẳng có người nào trở về.

Một tuần sau tôi được xuất viện, nghỉ 29 ngày tái khám. Khi trở về đơn vị thì tân ĐĐT là Trung úy Ngô tùng Lam (Khóa 11TĐ), TĐ91BCD được cải danh TĐ81BCD, mấy ông thần lòng heo black and white bình an vô sự, chỉ có Hạ sĩ nhất Mang Đen còn nằm nhà thương vì câu nói bông đùa thường nhật của anh “cắt cổ không bằng đổ rượu”. Bây giờ thì Anh bị đổ ruột.

Cuối tháng 4 năm 1968, lệnh hành quân... Sài Gòn. VC tấn công đợt hai, chiếm vùng Cây Quéo Cây Thi (Bình Hòa, Gia Định), Trung Đoàn chủ lực miền Quyết Thắng của VC đã xâm nhập vào đây, TĐ9ND quân thảo với chúng nó cũng đã nhừ tử rồi, nhưng chưa búng chúng nó được là vì lệnh trên không cho phi pháo yểm trợ vào khu dân cư. Nếu thế thì chỉ có Delta-81BCD, với sở trường “con vạc ăn đêm”, mèo bắt chuột, dễ đối phó hơn, đỡ tổn thất hơn, vì địch trong thế bôi thủy, hoặc chết hết hoặc đầu hàng. Quả thật, các cấp chỉ huy đã có quan niệm hành quân chính xác khi sử dụng Delta-81BCD trong mặt trận này. Như mèo bắt chuột thì chẳng có gì kể lể chiến công này, nhưng có điều sau chiến công này, qua hệ thống truyền thông, truyền hình, báo chí, cả nước mới biết đến đơn vị mang tên 81BCND, những chiến sĩ vô danh. Đi với tôi có Ký giả Dương Phục, bên cạnh là cây đại liên mới cấu cạnh M60 của Ba Búng, cây M79 vừa học cách sử dụng một ngày trước đó của Kim Sua, T. S. Nhất Nguyễn văn Thành, Trung Đội Phó của tôi. Các toán Delta xâm nhập vào từng nhà vào lúc nửa đêm về sáng, ĐĐ2 và ĐĐ3 theo sự hướng dẫn làm mũi dùi chính chiếm mục tiêu.

– Bụp... Bụp... Bụp... cho mày ngụp xuống hầm. Kim Sua sử dụng cây M79 còn đã hơn súng cối 60ly.

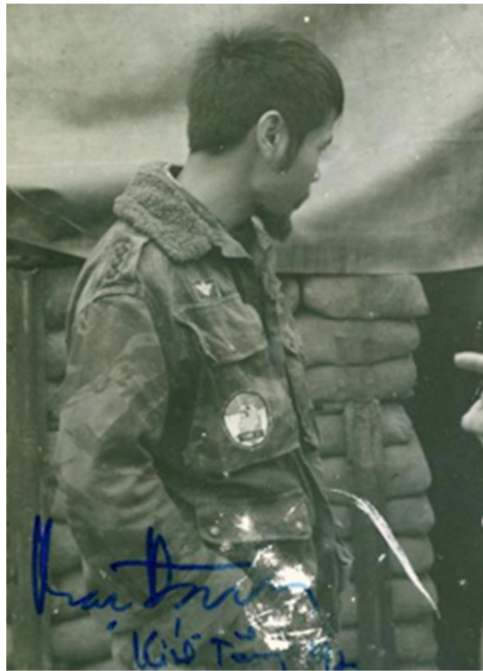
– Bằng... Bằng... Bằng cho mày như con thằn lằn rớt xuống đất. Ba Búng miệng không ngớt chửi thề với khẩu M60.

– Zô... Zô... Zô.

Vô rồi chỉ thấy năm ba thằng dép râu mũ tai bèo, mặt mày tái mét thiếu ăn mất ngủ, ngờ ngáo, nằm bẹp xuống sàn nhà, hai tay chắp sau ót. Không cần trời, cũng không cần hỏi han, giao lại phía sau, tiếp tục qua căn nhà khác cho đến khi 167 cán binh Trung Đoàn Quyết Thắng VC đầu hàng TQLC ở cầu Băng Ky, Ngã năm Bình Hòa, Gia Định. Tôi được thăng cấp Trung úy tại mặt trận và ĐĐ Phó từ đó.

ĐĐ được điều động qua cầu Nhị thiên Đường, bến Phạm thế Hiển, nơi đây xảy ra nhiều chuyện nửa khóc nửa cười. Ba Búng say rượu vác đại liên bắn chỉ thiên, rượt Đại úy ĐĐT Ngô tùng Lam chạy bán sống bán chết vì bị phạt cạo đầu nhốt chuồng cọp ba ngày, với cái tội nói chuyện với ĐĐT mày tao. Thạch Sương, Mang Đen hai tay với hai quả lựu đạn mở chốt tìm ĐĐT nói chuyện phải trái vì tội vô kỷ luật; Thiếu úy La lưu Ý với mỗi

tình ba ngày với cô học sinh lớp đệ tam trường trung học Cần Giuộc. Kết quả là cô tự vận chết, La lưu Ý cạo đầu ăn chay...

ĐĐ3-81BCND của tôi đó. Chỉ có bốn tháng kể từ ngày ra trường, bốn cuộc hành quân, bốn vị ĐĐT, một bị cưa chân, một bị lãnh viên AK vào ngực trái, ba vị Tiểu Đoàn Trưởng, tôi bị thương hai lần. Một điều lạ là cái “Băng” lòng heo luộc black and white Thượng Miên Nùng không hề hấn gì. Chắc có lẽ cũng vì thế mà đúng một năm sau, tháng 5 năm 1969 tôi được bổ nhiệm ĐĐT-ĐĐ5 chỉ mới có 23 tuổi, một ĐĐT “sữa” của TĐ nhưng cũng có chút chút kinh nghiệm chiến trường với tất cả sự thân thương kính mến của giàn Hạ sĩ quan “Thần Kinh Quỷ Khiếp” Thượng Miên Nùng.

Út Bạch Lan

Houston ngày 20 tháng 8 năm 2012

*Nguồn: Internet eMail by **MĐ Anthony Huỳnh** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Hai, December 11, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*